

Prva Nedjelja Došašća

Započinjemo Došašće nove crkvene godine s jasnim naputkom Gospodina našega : « Bdijte ! ». To je poziv na pažljivost prema znakovima novosti kršćanstva u iščekivanju njegova puna ispunjenja dok naš Gospodin ne dođe u slavi i ne uskrsnemo s njime. To je uistinu ono što iščekujemo : uskrsnuti u Kristu da ne budemo doli jedno s njime.

Ali biti usmjeren prema budućnosti ne znači izbivati iz sadašnjosti. Jer suprotno mjereći sadašnjost u sjeni budućnosti, jest sudjelovati u sadašnjosti iste budućnosti. Evanđelje nas poziva ući u tu pozornost dok nam govori o čekanju povratka domaćina, sluga trebaju ostati usmjereni na dužnosti. Sadašnjost je ta u kojoj pronalazim Gospodina koji već dolazi k meni da bi me pripremio primiti ga u svoj svojoj punini kad ponovno dođe na kraju vremena.

Bdjeti znači jednako i čuvati vrućom i živom želju dolaska Gospodnjega. To uključuje ne prestati ga zvati : « Vrati se radi slugu svojih, radi plemena baštine svoje ! O da razdriješ nebesa i siđeš, pred tobom brda bi se potresla ! » Dozivati cijelom svojom dušom dolazak Gospodnji također pretpostavlja da smo prepoznali potrebnost tog dolaska, da smo promislili o vlastitoj potrebi biti spašeni, da smo postali svjesni našeg stanja grijeha od kojeg nas Bog sam jedino može izbaviti : « Svi postadosmo kao nečisti i k'o haljine okaljane sva pravda naša ! » ; « Jer lice si svoje od nas sakrio i prestrašo nas krivicam našim... »

Bdjeti uključuje nadalje ne sumnjati u dolazak onoga koji nam je obećao. Uspavati se doslovno znači ne vjerovati. Nećemo tako domalo imati više nijedan razlog bdijeti. Dakle, na čemu se treba temeljiti ta sigurnost i pouzdanje u dolazak našega Gospodina ? – Na vjernosti Božjoj svojim obećanjima koje već možemo vidjeti ostvarene u povijesti spasenja koje nam donosi Stari Zavjet. Bog je već djelovao u korist svoga naroda kako mu je bio obećao. Prvo čitanje iz knjige proroka Izaije to naviješta. Ako je ono poziv da Gospodin dođe, ono je također izraz nade u ostvarenje tog dolaska koje se oslanja na sve trenutke kad je Izraelski narod prepoznao Boga koji mu dolazi ususret : « Evo kad si sišao, i planine su se rastopile pred licem tvojim. Odvijeka se čulo nije, uho nije slušalo, oko nije vidjelo da bi bog koji, osim tebe, takvo što učinio onima koji se uzdaju u njega. »

Svi dolasci Božji bijahu u stvari priprava i navještaj najljepšeg i najuzvišenijeg : dolaska Riječi koja je sišla prebivati među ljudima uzimajući tijelo od našeg tijela.

Dodirujemo srce pedagogije Došašća : zapamtiti djela spasenja ispunjena po Bogu u svetoj povijesti da bi utvrdili naše srce da će doći i iskazati nam milost i utjehu. Povod se ne nalazi u nama niti u našim zaslugama, već u njemu koji nas zaželje kao djecu, svoje sinove, svoj narod, svoju baštinu : « Pa ipak Gospodine, ti si naš otac ; mi smo glina, a ti si lončar – svi smo mi djelo ruku tvojih ! » Ako se Bog pokaza vjeran obećanjima danim svome narodu do toga da im dade svoga Sina, on će se pokazati vjeran i prema nama, « ...on koji vas pozva u zajedništvo Sina svojega Isusa Krista, Gospodina našega. »

Bdjeti jest dakle nadati se. Nadati se da ćemo jednog dana imati zajedništvo u božanskom životu zauvijek u srcu potpune preobrazbe stvorenja. Od sada, ta nada mora prebivati u temelju našeg djelovanja protiv svih oblika mraka i beznađa. Utoliko kao kršćani trebamo vjerovati više nego itko u ovaj svijet jer znamo da je određen za vječnost.

Gospodine, u vremenu Došašća koje započinje, odgoji nas za nadu, za snaga koju treba žurno unijeti u naše zajednice i društvo koje vidimo da se raspada, jedno za drugim - kroz sve oblike ljudskih pustih nadanja i mirenja s iznemoglošću ljudi pod teretom nasilja i nepravde . Amen !

o. Viktor od sv. Obitelji i sv. Lica